

LA SENYERA FEDERAL

PORTA-VÈU DE LA JOVENTUT REPUBLICANA FEDERAL

Any III

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
August, 14, baixos
No responem dels articles firmats.

Tarragona 7 de Maig de 1909

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya y Nacions ibèriques,
trimestre. 1'50 ptas.
Extranger. 2'00 »

Nom. 83

Notes setmanals

La jornada del diumenge

Encara semblan retrunyir en nostres orelles els sorollosos crits de Victòria! entonats per tot un poble que en defensa de llurs drets escarnits se llensà al carrer, ardit y seré, disposat a conquerir pera els seus, la administració dels bens comunals.

Prou ens ho deien les nostres esperances que guanyaríem! Prou ens ho deien les cares riatlleres y placentes dels nostres conciutadans que'l triomf serà seu, seria nostre, seria del poble y pera el poble!

No'ls han servit de res an els caciquistes els seus execrats recursos, ni les seves males manyes. Devant la voluntat d'un poble que te consciencia dels seus drets sen van a terra, com castell de cartes, els plans mes meditats y combinats.

Dels tretze candidats populars que anaven al copo, un tant sols quedà vensut en la lluita y encare gracies al sacrifici voluntari d'un dels contraris que's retirà pera afavorir al actual arcalde.

Además, les eleccions darrereres son una ensenyansa profitosa pera determinats elements.

Dos districtes, el primer y el quart, que semblaven feudos de determinades personas, demostraren que «tot ve un dia que cansa» y donaren una votació nutridíssima an els nostres candidats, als candidats elegits lliurement pel poble tarragoní.

Després del magnífic triomf de la candidatura popular, l'Ajuntament nou quedarà constituït així:

Don Josep Prat, don Robert Guasch, don Ramón Vidal, don Jesep Nin, don Isidre Cirera, don Pere Redón, don Josep Martinez, don Joan de March, don Rafel Fontcuberta, don Ferrán Oliva, don Vicens Brell, don Juan Salinas, don Angel Artal, don Jaume Sans, don Ignasi Balcells, don Francisco Nel-lo, don Francisco Rodón don Ramón Gibert, don Tomás Nin, don Emili Sabater, don Pere Cobos, don Pere Loperena, don Enric Corbella, don Mateu J. Boada, don Francisco Carreté y don Santiago Vallvé.

En aquesta llista el poble tarragoní hi té una majoria de disset ciutadans que vetllaran continuament per ell.

Es precis doncs que el poble no'ls abandoni y que'es posi en contacte ab ells pera trasmetre'ls totes aquelles iniciatives, profitoses pera la ciutat, que estimi necessaries y corret-

gir les deficiencias que's vaigin notan.
Sursum corda tarragonins! Per la prosperitat de Tarragona.

Del Mestre

El sistema federal

Yerran los que dicen que nosotros pretendemos hacer de la federación un monopolio. Nosotros llamamos a los españoles todos a establacera y los españoles todos a regirla. Nosotros queremos que así el poder central como los poderes regionales sean obra de los ciudadanos todos sin distinción de partidos. Partidos continuará habiendo en la nación, y partidos en las regiones; pero no los de ahora. Habrá los que engendre el calor de las nuevas instituciones.

Tan lejos estamos de querer la federación sólo para los federales, que estamos firmemente convencidos de que si a los federales la redujéramos nacería muerta. Es indispensable, a nuestro juicio, que concurren a la obra todos los hombres de buena voluntad y acendrado patriotismo, seguros de que no cabe por ningún otro sistema ni dar al geaio ya las aspiraciones de cada región alto y libre vuelo, ni hacer surgir de la tierra y del trabajo las muchas riquezas aún malogradas u ocultas de que es posible que sean manantial fecundo.

No damos nosotros pauta alguna para el régimen de las regiones. Cada región podrá según dijimos, constituirse así en lo político y lo económico como en lo religioso y lo jurídico según sus tendencias, sus aspiraciones, sus costumbres, sus intereses y su especial caracter. No le ponemos otra cortapisa que el respeto a los poderes de la nación y las demás regiones, a la libertad de los individuos y la autonomia de los municipios y a la república.

No hay hombres donde no son absolutamente libres el pensamiento y la conciencia. No es soberana la nación regida por los poderes hereditarios. No hay vida nacional posible donde quepa sacrificar a los intereses parciales comunes. Ha de ser la federación garantía suprema de la libertad, escudo de la república, dique contra las invasiones de los poderes regionales. Garantía suprema ha de ser también del orden cuando la región no basta con sus fuerzas a restablecerlo. No hay ni orden sin libertad ni libertad sin orden.

Las regiones tienen en cambio garantizada su autonomia, primero por

las fuerzas de que disponen, luego por el Senado, establecido principalmente para impedir la aprobacion de leyes que en algo les menoscaben las funciones o los derechos.

Libres y autónomas, son además las regiones un antemural contra esas dictaduras a que tanto propenden las repúblicas unitariamente regidas. Triunfante la dictura en París lo fué bajo los Napoleones en toda Francia; triunfante en Madrid el año 1874 lo fué en toda España. Si la Nación hubiese estado ya federalmente constituida, en las regiones habría encontrado pronta é inevitable muerte. No han sido posible las dictaduras ni en los Estados ni en Suiza.

¡Que la federación cuente con enemigos aún entre los republicanos! ¿Dónde se encontrara un sistema ni más lógico, ni más liberal, ni más flexible? La humanidad entera cabe unir y organizar por los vínculos federales. Lo que no ha sido aún posible ni por la espada de los emperadores ni por el báculo de los pontífices, lo será por nuestros racionales principios.

F. PI Y MARGALL.

Després del triomf

Desde aquell moment que se'ns va donar a coneixer en el Teatre principal la candidatura popular, hostatjarem ja l'esperansa d'una colossal victoria, d'un grandió triomf del poble, ja que les persones que integren la candidatura, eren cada una de elles garantía mes que suficient pera assegurar que'l poble'ls hi donaria sa confiança, portantles als honorífics escóns de la Casa del poble.

Aixis es, doncs, que no'ns va sorprendre el triomf dels nostres candidats. El poble havia aclamat en el miting del Teatre als candidats populars, va ratificar el seu fallo en el de la Plassa de toros y la seva definitiva voluntat la va manifestar el diumenge a les urnes.

El Sr. Miró, candidat que lluitava pel districte sisé, fou l'únic, dels tretze escullits pel poble, que no va ésser elegit regidor. Per qué? La candidatura contraria lluitava en aquell districte pels dos llocs, com la popular. Mes veientse l'enemic perduda ja l'elecció el dia avans, va fer retirar a un dels dos candidats a la objecte de tenir tots els vots un sol, puig d'haver lluitat tots dos, com els vots haurien estat repartits, no haurien triomfat ni l'un ni l'allre. Els números no fallen y pot comprovarse, partint els vots que va tenir el senyor

Prat, sol, y els Srs. Miró y Vallvé, abdos junts.

Pero la victoria, repetim, es aclaparant. Dels tretze llocs, anant al copo en tots el districtes, perdren un sol, significa un gran triomf.

La alegria de la ciutat, ab motiu de la victoria es inmensa. Els tarragonins, tots els bons tarragonins senten vibrar en sos cors una esperansa de nova vida per la nostra Tarragona. Y es perque veuen en els nous regidors, homes joves, que joves ho son també els qui hi tenen el cor, per anys que tinguin—voluntariosos y decidits, ab iniciatives y talents propis pera poder fer bastanta feina y bona en benefici del poble.

Tarragona ha sapigut fugir de la rutina de portar, salvant contades y honroses excepcions, verdaderes nulitats a administrar els interessos comuns.

LA SENYERA FEDERAL se sent orgullosa d'haverhi contribuït, ab ses migrades forces, a una obra tan patriótica. Y ab la sinceritat de la joventut que creu, de la joventut que té fé, de la joventut que llensa els seus ideals y els seus pensaments als quatre vents pera perseverar mes y mes en ells, extenem els nostres braços y ab una efusiva abraçada germanívola hi confonem a tots els regidors fills de la voluntat ciutadana. Visca Tarragona!

Acords del nou Ajuntament

Sabem por conducto autorizado, que els primers acords que pendrà'l nou Ajuntament, seran, entre altres, els següents:

Anar a saludar, en corporació, a tots els candidats derrotats en les últimes eleccions y expressarlos hi el más sentido pésame en nom de Tarragona, per no haver pogut lograr triomfar pera eczercir el càrrec que ab tant de gust el poble els hi hauria hagut de confiar.

Atenent a la promesa que un ciutadà va fer an en Malé, de que

«si acás no surt concecal ja'l farém municipal» per unanimietat exténdreli la credencial corresponent, a fi y efecte de que no deixi d'intervindre en la cosa pública, després de tants y tants anys de haverhi dedicat totes les seves energies y tota sa voluntat.

Adquirir per suscripció popular una lápida ab March... de fondo, pera plantarla en la casa ont viu aquell senyor de l'acord anterior, en quina lápida hi hagi tots el elogis a que s'ha

fet acreedor durant els trenta y pico d'anys d'ésser administrador de Tarragona. Adornarà la làpida de referència, a dalt, una sabata quines mides se podrien pendre ab un peu de rei, y a baix, una caixa que aparenti estar ben reforsada perque a cap individu se li ocorregués emportársela.

Comprar un llenzol dels grans, de llit de matrimoni, pera regalarlo al ja repetit D. Miquel perque no hagi d'aixugarse ab el colze les llàgrimes que durant tota la seva vida sortiran dels seus ulls, per no haver sortit novament regidor, contra la ja tradicional costumbre.

Nomenar a l'Alimbau candidat derrotat vitalici, o siga regidor en embrió per in eternum, y procurar treure-li del cap la seva tossuderia, semblanta a la de qualsevol nen. Si no's podia lograr, se recomanaria al seu alter ego y company en carn y ossos en Monguio, pera que se n'encarregués ell, per acord de l'Ajuntament, de ferlo dessistir.

Regoneixent els mèrits y'l bon cop d'ull den Pepet Sabatè, donarli la patent de profeta y autorisar-lo pera poder exercir la seva nova industria y que deixi per sempre mes de pendre el pel als seus parroquians allà al saló de la Rambla.

Perque—y que consti be en acta,—aixó de dir: D. Joan, el meu districte no cal que me'l treballi, que ja tinc l'elecció assegurada, y el dia de les eleccions tenir-se de consolar ab la derrota y gracies, es un bon precedent pera ésser profeta. Se li compraran tots els utensilis que necessiti, sense descuidar una ullera ben llarga, y una barba de crape, de les que gasten en els teatres, per que fassi mes cara de respecte y de sabi.

Comprar un diccionari y una gramática pera ferne present a D. Lao, en vista de que no coneix a cap mestre, perque pugui anar fent practiques, tot aprofitant el temps intermediari entre pesada d'arroba de patates y de sac de sigrons o de garrofes.

Adquirir y regalarla també al propi Lao en persona, una besta per anar a totes les professons de tots els divendres sants que se celebrin durant tots els anys de la seva vida, procurant que'l trajo esmentat sigui quelcom balder, per si la... persona creix.

Nomenar escriptor predilecte y adoptiu de Tarragona y sus alrededores, a D. Antonio Corbella, comerciant y deixeble den Teodoro Baró a ratos y tot alhora, considerant que'ls seus articles son sempre «Lo que conviene a Tarragona», o siga que mete la pata quan pie seguro en tots els articles, que be podrien estar fets de un habitant de presiri, y que surten autorisats ab totes les lletres del seu nom y apellido.

Considerant que'n Pepito es avui home de pés,—comprobis ab el pés del Serrallo y ab les P. P. P. del seu nom,—nomenarlo Alcalde del Serrallo, en propietat; regidors del barri an en Campeny, Manant y Bardera; macero, l'Escabetzat y municipal l'actual Pepe... el tranquilo, pero ab caracter de honorari.

Quedarà nomenada una comissió

composta de Pep dels calamans, Pepito del pés y l'Alcalde, ab Fernandè per secretari, pera fer una llista de tot lo que se li deu correspondre, pera premiar sa tasca de Alcalde de Tarragona, quin càrrec desempenya en Prat tan de temps y tan a gust de tots els tarragonins.

Comprar una regular ex'ensió de terreno, tot circundat de roques, y regalarlo a D. Joan perque hi visqui ab tranquil·litat y sense passar cap classe de mal-de-cap. El socialista-monárquic Manolo Menendez bis, ja es cuidarà, perque se'l nombra pera aquest càrrec, d'anar a la plassa, fer l'article, y les demés feines, y l'Echatealagua,

ja farà de vigilant de la casa de D. Joan, y qui diu vigilant, diu sang-de-ruc.

Procurar conservar, subvencionatlo, el Diario del Comercio, la millor de les clavegueres de la població y el millor periódic del mon, ja que en quant a informació, supera a la Gaceta de Colonia y al The Times. Queda nomenat director de l'esmentat diari, el novell profeta Sabatè, per no ésser incompatible l'un càrrec ab l'altre.

Mes son els acords que sabem ha de pendre el nou Ajuntament y que avui no publiquem perque'ns manca espai. Un altre dia... ja no serém avui.

Notes de patriotisme

Hi havia que veure l'entusiasme de les dones tarragonines perque triomfés la candidatura popular.

A les plasses, eren les verduleres les capitanes. El dia del miting de la Plassa de toros, totes van penjar en els seus respectius toldos les fulles que's repartiren convocant al poble a tan trascendental acte. Les boques de les nostres pageses totes pronunciaven paraules encoratjadores pera la lluita del diumenge passat y totes, sense excepció, se lamentaven de no poder tenir dret a votar...

En molts dels mitings electorals hi vegerem a infinitat de dones tarragonines y no s'acomentaven en fer acte de presencia, sino que aplaudien, valentment, els discursos dels oradors.

Elles contribuiren a que'l triomf de Tarragona fos tan gros. Els de la candidatura popular,—deien elles—no volen consums, els altres sí. Doncs han de anar al Municipi els que volen el be del poble, o sigan els de la popular.

A la Plassa d'Abastos, s'hi donà un cas molt hermós. Dues noies tarragonines, alegres com la primavera y ab el cor jove y valent, convidaren a un home a anar a votar per la candidatura popular, oferintse totes dues a acompanyar an aquell elector, de brasset fins al colegi electoral...

No us acaba de confirmar tot aixó, llegidors, la voluntat sobirana de tot un poble pels qui's desvetllen continuament pel seu benestar y progrés?

L'ànima tarragonina la porta'an els nous regidors al nostre Municipi. No'ls oblidém y ajudémlos sempre en la tasca que Tarragona'ls hi acaba d'encomanar.

Plecs y esquinçades

Diario del Comercio, justifica la derrota dels canyellistes y conservadors, ab uns arguments capassos de convencer al acreedor mes tossut de D. Joan. Nosaltres, encare que mai ens està el dirho, tenim un'ànima molt generosa y concedim a tothom el dret del desahogo, del pataleig, pera que surti del pas de la manera menys ridícula possible.

Pero el Comercio, ho fa tant malament, que com mes vol justificar sa situació, mes s'enreda.

«Con fé y entusiasmo fuimos solos a la lucha.» ¡Ep! ¡alto aquí! Aixó de solos no hi passem, a no ser qu'en Canyellas s'haigi fet conservador o en Prat canyellista.

«Nuestros eternos enemigos mienten como bellacos al afirmar que nuestro correligionario señor Campeny se ha retirado como candidato. El señor Campeny ni se retira ni se retirará, pues tiene el triunfo asegurado. Que conste.» Efectivamente, el Sr. Campeny va retirarse en la forma mes despreciable de que's capàs un home quant ha perdut tots els restos de pudor, per lo tant, el Comercio, miente como un bellaco.

«El Sr. Alimbau abandonó la lucha...» ¡Home, deixenlo estar tranquil al senyor Alimbau!

¡Quins pocs respectes teniu!

«El resultado de la lucha no nos ha sido favorable, pero nos ha satisfecho.» Ja és motiu de satisfacció, ja. Sense la retirada den Campeny, encara hauria estat mes satisfactoria.

¡Pobra'gent!

«La elocuencia de los números. La candidatura populachera compuesta de seis partidos y agrupaciones, aportaron, cada fracción 500 votos, mientras nosotros conseguimos cerca 900. ¿Cual es el partido que cuenta con más fuerza en nuestra ciudad?»

Anem a veurer, pot dividir el Comercio, en tants partits com vulgui la candidatura popular. Nosaltres entenem que la candidatura no era composta de cap partit polític. Si aixis ho vol, en el pròxim número li detallaré les forses polítiques dels partits o agrupacions y veurà com va errado. Era altre temps en que els canyellistes conseguian 900 vots. ¿No ven que are, totes nos conocemos? Mes, seguim:

El diumenge passat, varen pendrer part en la votació 5097 ciutadans, de aquestos en resultan 985 pera la impopular, restantne 4162 que son els vots dels bons tarragonins.

Are be, dels 985 dividimlos en la següent forma, segons números trets del eserutini:

Vots canyellistes.	546
» conservadors.	389
» tarragonins.	4162
Total.	5097

Aquesta es la verdadera «elocuencia de los números» senyors aritmètics del Comercio.

Molt podriam parlar sobre la autenticitat dels vots canyellistes y conservadors, pero hi han coses que peor es menallo y potser sentiríam escrupol descendint a n'els baixos de la societat que,

per desgracia l'integran elements que encara no están dignificats y qu's qüestió de perdre molt temps pera aixecarla a n'el nivell de ciutadans conscients de sos drets y debers.

Por lo demás, conservadors y canyellistes han merescut l'expulsió dels bons tarragonins. D. Joan, ha vist una vegada mes, que, exceptuant el catxeler, el roba custodias y demés personatjes que constitueixen lo más selecto de la sociedad, ha quedat reduit a la minima expressió d'un grotesc arlequí...

Per fi ha sigut derrotat don Miquel Malé y Clos.

A cada puerco...

Cassat al vol:

—Te dic que son quatre mil pessetes.

—No, home, no; tres mil. L'Isidro me ho ha dit, tu comprendràs si ho sabrà.

—Bueno, pero tres mil pera retirarse y mil que va enbuxacarse don...

—¡Ah, es clar! veuràs, aquestas cosas no's fan per amor al arte.

—¡Y en la fam que corre!

—Doncs digas que al pagamo li ha costat un sentit. Entre unes coses y altres ya si deu veurer l'os.

—Y tal, en fi, si no'ns morim ja veurém com acabarà tot aixó dels dinés, plets, procesos y aquet baturri de mil dimonis. Adeu.

—Vaja Pau,alanta.

Un dels personatjes mes divertits de nostre poble, es D. Agustí Virgili Vidie-la. Nosaltres no ens el podem mirar que no s'ens escapi el riurer. Es un d'aquells homes que naixen pera fer papers ridiculs. Y si n'ha fet de ridiculeses en aquet mon el divertit Virgili! Ab motiu de les eleccions, estava anguniós, frenètic. Entre les males veus que corrien respecte el copo y, per altra part, el pobre Pepet, que si va acceptar la vara va ser per disciplina, pera treure d'apuros al partit conservador; el pobre Pepet, que va sacrificar-se y ara aquest sacrifici pel partit, el poble li paga ab disgustos, ab amenasses, l'han bescantat per tot arreu y l'han fet passar poc menys que boria avall.

—No, no, de cap de les maneres dec mirar impassible la desesperada situació del meu Pepet. Pobre xicot! Ell prou m'ho diu que per culpa meva's trova al mitg del fang, y que per mi va imposarse aqueixa càrrega tant pesada, per aixó jo tinc el deber d'ajudar-lo encara qu'haigi de perdre la comissió d'una caixa de vidres. Faré aqueix desprendiment. Pobra víctima propiciatoria!

Y tal dit, tal fet. Va agafar les llistes electorals de les afores y vinga llegir noms... aquest no'l conec... aquest tampoc... menos... Ah! ¡Ja'n tinc un! Apuntemel a mi! Ara mateix me n'hi vaig!

Veus aquí an en Virgili ab les llistes a la ma y el bastonet a l'altra, cap a visitar l'elector.

—No hi es, hi tornaré, aixó rai. Dues, tres, sis visites. Al últim el trova y naturalment, l'elector va dirli que si.

—Veus Pepet, aquest es segur.

Y tan segur! Quan el referit elector va anar a votar, me l'agafa un del escapulari, el converteix al catolicisme y el president de mesa de Beneficencia, ab aquella cara de prunes agres, exclama: *Vetó*.

Si el divertit Virgili hagués presenciat aquesta escena, a ben segur que la haurian hagut de portar en cotxe cap a casa.

Hi ha homes que neixen predestinats.

Aritmètica electoral:

Digas, nen. ¿Qué t'estimes mes, aquesta pesseta o aquestes quatre pessetes de cinc céntims?

—Aquestes quatre.

—¿Per que?

—Perque aquí hi ha quatre monedes y allí sols n'hi ha una.

—Doncs digas que preferirias 900 o 3.000.

—Si, senyor, perque el nou es mes que el tres.

—¿Qui te n'ensenya d'aritmètica?

—El *Diario del Comercio*.

—Ah!...

Molta dels candidats antipopulars, avans de verificarse les eleccions dona ven el seu triomf per descomptat. Sobre tot en Malé que confiava de la *astucia política* de que sempre ha blasonat tenir y en Sabaté, que tenia tan ben organitzat y treballat al seu districte, que renuncià l'ajuda de Don Joan.

Considerem molt acertats els acords del nou Ajuntament, que gracies a la diligencia dels nostres *reporters* hem pogut esbrinarlos y publicarlos en altre lloc del present nombre.

Es o no es clerical el *Diari del Barrot*? Avans de les eleccions tot era parlar del *vergonyoso contubernio* separatista-clerical, etc., y ara ens surt relatant lo brillants que son els cultes del mes de Maria que se celebren en les nostres iglesias.

Qui no té memoria ha de tenir barra, senyors del *todo por y para* enterrar Tarragona.

Un solt, ab capsalera y en forma d'article, es tot quan ha dedicat el *Diari del barrot* al resultat de les eleccions de la localitat.

Y en ell afirma que, no obstant y no esserlihi favorable la darrera lluita, van guanyar.

Y no deix de dir una veritat con un temple. Varen guanyar... la derrota mes grossa que s'ha presenciada a Tarragona.

Conformes en absolut.

Solts y noveç

S'ha sobresseit lliurement la causa que se seguia contra'l diari republicà de Lleida *El Ideal*, nostre amic don Alfred Pereña per injurias a l'arcalde d'aquella capital. La condemna era de quatre mesos y un dia d'arrest, que no ha complert el senyor Pereña mecés a l'amnistia.

En virtut de l'amnistia decretada dies endarrera han sigut posats en llivertat els fermes autonomistes catalans En Josep Pous y Pagés, En Josep Baró y altres.

Vagi a tots nostra encaixada afectuosa y nostra enhorabona.

En les darreres eleccions verificades a Barcelona han sigut proclamats regidors vintiquatre republicans de distints matissos y quatre regionalistes.

Decididament la política constructiva de la «Lliga Regionalista» va perdent terreny en l'ànima catalana.

Son mes atractius els punys closos, senyor Cambó.

Una volta sapigut el resultat de les eleccions, el diputat y director de nostre setmanari En Julià Nougués va remetre al Ministre de la Governació el següent telegrama:

«Ministro de la Gobernación.—Madrid.—Candidatura popular obtenido 3.394 votos, ganando mayorías y minorías en cinco de los seis distritos, Candidatura contraria formada alcalde y Cañellas obtenido 848 votos y un solo puesto.—Nougués.»

Aquest telegrama fou contestat pel Sr. Lacierva ab aquest altre:

«Ministro Gobernación á Julián Nougués.—Lo que sufragio decida es lo que debe triunfar en todas partes, y celebro sea en bien de los pueblos que necesitan buenos administradores.»

Ja ho veu el Sr. Prat, fins el mí-

nistre, conservador, se'n alegra de la victoria del poble.

El diumenge pròxim se celebrará en el concorregut Centre Federal una escullida funció teatral, posant-se en escena dues divertides comedies.

Clourá la vetllada l'acostumat ball familiar.

Llibres y revistes

Revista Catalana d'Educació.

Sumari del número 1

Presentació, Director.—El Régim de llibertat dels Escolars en l'Educació primària, I, Joan Bardina.—Als Mestres Catalans.—Necessitat d'abolir l'ensenyansa de molts labors a les Escóles, Josefa Soronellas.—Manaments del Bón Mestre, Escola de Mestres.—La Ciencia, la Enseñanza y Regionalismo, Eduardo Ibarra.—El nostre primer Concurs Secretari.—Rodant pel món, Felix dels Parvuls.—Assaig sobre un nou metode pera la ensenyansa de la geometria demostrada, I y II Félix Foguet.—El niu Benet Bagués.—Gent notable en coses educacionals.—Essai d'Education sociale á l'Escole, avec le concours de la Famille, I, II y III, Combate et Pastre.—Els nostres folletins.—Improvisació Pedagógica, Llorens Jou.—Petites lliçons de Ciències Físiques I, Joseph Aguell.—Realitat Pedagógica, Félix Jové.—Pròxim Congrés Provincial de Barcelona.—Estadísticas, Presupostos d'Instrucción de la Diputación Provincial de Barcelona.—Preguntas y Respuestas.—Festa á les Escóles Alemanes de Barcelona.

Reproduccions:

La Instrucción y su objetivo (de *La Vanguardia*), M. S. Oliver.—La Fleca contre el Llibre (de *Nuevo Mundo*), Ramiro de Maeztu.—Les Cateplasmes (del *Journal des instituteurs*).—La Question des Moniteurs (del matesx), L. Le Chevallier.—El Concepte de la personalitat (de *Deutsche Blätter für Erziehenden Unterricht*)

Noticies

Crònica mundial d'Educació, M. Durán y P. Boch.—Crònica espanyola d'Educació, P. Blanch.—Crònica catalana

d'Educació, M. Ribas y M. Fornaguera.—Crònica de la Escola de Mestres, J. Pedrol.—Cronicé científica, J. Más y B. Batllori.—Avisos de la *Revista Catalana d'Educació*, Administració.—Bibliografia, Varis.

Folletins:

La Confiansa en si mateix (del anhlés), 8 pàgines, R. w. Emerson.—La Educació de les nenes (del francés), 8 pàgines, Fernelon.—Teoria y practica de la gimnastica respiratoria (ab gravats), 8 pàgines, Arnulphy.—Apunts de Ciències Naturals, 8 pàgines, E. de M.—Gramatica Catalana de la llengua Francesa, 8 pàgines, J. Bardina.—Libre de Doctrina Pueril (sigle XIII) 8 pàgines, Ramón Llull.—Libre de lectura Educativa, 8 pàgines, J. S. y J. B.—Llista pera notes (constatació modernissima), Fulla solta.

Gravats:

Escola normal de Doewel (Estats Unit).—Escola de Mestres, vista general desde Llevant.—Escola de Mestres, vistas general desde Mitg jorn.—Fotaxada de la Escola de Mestres.—Figures geométriques.—El Marqués de Casa Riera.—Ramón Monegal y Nogués.—Joseph del Perojo.—Gráfica del esfuerzos individual.—Aparell de Química.—Antoni Gavalde, mestre públich.—Escóles Alemanes de Barcelona.—R. w. Emerson.—Aparell de la respiracio humana.

Ab tant interesant sumari ens creiem ja rellevats de ferne elogis que fos pujats de color que fossin resultarien sempre pàlids devant de la realitat.

Nosaltres la recomanem eficazment a tots els mestres catalans y a totes les persones aimants de la cultura en general.

Imp. de E. Pamies, Unión, 54

LA EDUCACIÓ LAICA

Escola de 1.ª Ensenyansa

S'admeten recomenats y externs. Ensenyansa científica y racional. Reforma de lletra y preparació pera el Batxillerat.

Rebolledo, 4, baixos

SE VENDE

Una viña con casita y cisterna á dos kilómetros de esta ciudad.

Informarán en esta imprenta.]

Informe d'en Julià Nougués en la causa d'en Pere Redón

las pruebas, que muy bien se había preparado la comedia de, al dar la bofetada, decir que era por haber insultado el Alcalde la memoria de la madre de Redón. Del hecho de oír un concejal por sí solo la palabra reput....; y de oír otro la de maric... y del hecho de suponer fué el Sr. Guasch en aquel momento preciso de un extremo á otro para oír tales palabras; ¿deduce el acusador privado que no se han pronunciado? No hace falta para eso el derecho romano sino la lógica. No tiene tampoco importancia lo que dice la acusación privada respecto del testigo Sr. Guasch; persona honrada bajo todo punto de vista y que no ha dejado de serlo; porque las reticencias de que todos somos honrados hasta el momento en que hemos dejado de serio, in-

mediatamente despues de hablar del señor Guasch, me ha producido mal efecto por que esta persona ni siquiera es del bando político del Sr. Redón. Todo el mundo ha dicho que Guasch se fué hácia Redón diciéndole que dejase de leer el dictámen pues ya lo leería en un meeting que celebrarían en el Teatro principal; y Redón dejó de leerlo por qué Guasch le dijo eso. ¿Y por que Guasch no debía estar allí al lado de Redón y en cambio el Sr. Martínez que era contrario debía estar? ¡Ah! por que Martínez dice que no oyó nada. ¿Y por qué estaba Montguí? Este ha ido al municipio por mí. Y Montguí estaba más conforme en aquel entonces con el Alcalde que con su correligionario. Por eso Montguí no es que haya mentido pero eso es un asunto que no le interesa dijo: «no me comprometo» y claro lo mejor es decir que no había oído nada. Si me fuera lícito hacer uso de un derecho yo daría palabra de honor de que si bien Montguí fué al Municipio por mí yo no le hablado estos días más que al entrar

en la Audiencia y sólo para saludarle. Todo cuanto ha dicho aquí lo ha dicho sin coacción de ninguna clase.

¿Quién más oyó estas frases? El señor Brell al principio la palabra *doneta* y oyó que seguía diciéndole algo que no oyó y corrobora esto último el Sr. Secretario Nogués que vió que el Alcalde decia algo pero muy cerca al oído de Redón.

¿Quién estaba inmediato á Redón? El Sr. Cavallé. Ayer con frialdad pasmosa pero con claridad admirable dijo este testigo exactamente lo mismo que en el sumario, el cual no pudo ser amañado por que el hecho de autos ocurrió á las cinco de la tarde y al cabo de poco tiempo cuando estaba cenando Redón, llamaronle del Gobierno Civil y se lo llevaron á la cárcel y yo en Madrid me enteré por la prensa. Al día siguiente el 14 se tomó declaración á todos los concejales. Difícil era el amaño; y si lo hubiera habido se hubiera visto por que los testigos que no dicen la verdad, que mienten, dicen siempre exactamente las palabras sacramentales que constituyen el

delito de injurias y sin faltar una sílaba; y como aquí se decia la verdad, cada uno dijo lo que oyó y todos oyeron lo mismo. Lo cual no quiere decir que oyeron todas las palabras diferentemente sino que cada cual oyó una parte del total respectivamente. Hubo quien lo oyó todo; quién parte, como Brell y Cavallé; y como este no quiere mentir dijo lo que declaró aquí; como Guasch no quiere mentir dijo lo que aquí declaró; como Montguí estaba muy distante, no debió oír nada y nada dijo. Y nada tiene de particular que éste no lo oyera por que Martínez que debía estar cerca tampoco oyó nada. Y si esto se relaciona con la bofetada que Redón dió al Alcalde forzosamente se deduce que las palabras debieron ser graves, injuriosas; pero si resulta que Prat no injurió á Redón, tampoco dió ninguna bofetada éste á aquel; y por que no habido muchos alcaldes que le hayan injuriado, es también por qué Redón no ha dado muchas bofetadas.

No traté de ofender al honrado barrio

GRAN HOTEL

CONTINENTAL

— DE —

Martí y Redón

APODACA 30.—TELEFONO, 5.—TARRAGONA

Establiment de primer ordre, completament nou y construït expofés pera hotel. Situació inmillorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum eléctrica, Quarto de bany y ducha. Quarto fose per fotogràfs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. Wetersclosets. Cafè restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran luxe pera banquets.

LINEA REGULAR DE GRANS VAPORS
IBARRA Y COMPANYIA SOCIETAT EN COMANDITA
SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Aguilés, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeu, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Pasajes, Sant Sebastiá, Bayona y Burdeos.

Servei ràpid eventual pera l' Nord d' Espanya, ab escala en els ports de València, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander y Bilbao.

S' admet càrrega y passatgers a preus reduïts.
Sortirà d' aquest port el pròxim dijous dia 13 el magnífic vapor espanyol

Cabo Toriñana

de 2.500 tonelades, capitá En

Admetent càrrega y passatgers pera ls esmen-

tats ports.
Consignatari a Tarragona: En **MARIAN PERES.**

FÁBRICA DE BRAGUERS

Y DE

Aparells ortopédics (trençats)

Son molts els que venen braguers pero molt pocs els que n saben construir. Costa molt col·locar un braguier, pero mes encare saberlo construir, puig avans de col·locar-lo be es indispensable saberlo construir perque sense la ciencia y práctica de construcció mal se pot adquirir la de col·locació.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que, desconeixent per complet llur construcció, anuncien la radical curació de les hernies o trençadures.

El BRAGUER ARTICULADOR REGULADOR sistema Montserrat, es el mes práctic y modern pera la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebelds que siguin.

Grans existencies de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congénites o de l' infancia y tot lo que s' refereix a Cirugia y Ortopedia.

CASA MONTSERRAT, UNIÓ, 34.—TARRAGONA

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vius urinaris, Cirujia operatoria, parts electroterapia y anàlisis micro-químic d'orina y productes patològics

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADA

Ex-intern de l'Hospital de Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Doctor Ferras y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta

De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera ls pobres franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

RAMBLA CASTELAR, 31, PRINCIPAL

BODEGA VINÍCOLA

DE

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, Priorat, País y generosos a preus módics.
Únic diposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate, els quals s' expendran a preus sumament econòmics.

SE SERVEIX A DOMICILI

Telèfon num. 67

3, S. Agustí, 3.—Tarragona

TALLER DE EBANISTERIA

— DE —

EDUARDO GRAU

Se componen toda clase de muebles

RAMBLA DE CASTELAR, 12.—TARRAGONA

GRAN FÁBRICA DE CALSÁT

PERA PÁRVULS

— DE —

CAVALLÉ Y MARQUÉS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 9

TARRAGONA